

ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಮರೆಯಾಗುವ ಜೀವನ

ಶ್ರೀಮತಿ ಗಿರಿಜಾದೇವಿ

ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಮರೆಯಾಗುವ ಜೀವನವನ್ನು ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವ

ಶ್ರೀಮತಿ ಗಿರಿಜಾದೇವಿಯವರು ಮೈಸೂರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಭಕ್ತರು.

ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ನಡೆದ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗ. ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಭೂತೇಶಾನಂದಜಿಯವರ ಬೆಳಗಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಮಠ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರು ಉದ್ದನೆಯ ಸಾಲು ಗಟ್ಟಿ ಸಾಗಿದ್ದರು. ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ನಿಕಟ ಪರಿಚಯ ವಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಬಂಗಾಳಿ ಮಹಿಳೆಯ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಯವರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸುಯೋಗ ಸಮನಿಸಿತ್ತು. ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ತರಬೇತು ಹೊಂದಿದ ಮನಸ್ಸು ಇಂತಹ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟ ಕ್ಕೇರಿ ಸಂತಸದ ಕಡಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅನುಭವವೇದ್ಯ ಮಾತ್ರ.

ಸಾಧು ಸಂತರಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುವ ಒಂದು ಉಪ ಯುಕ್ತ ಉಪದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವುದು ಭಕ್ತ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ "What can I tell you, Life is like a lightning" (ನಾನೇನು ಹೇಳಲಿ? ಜೀವನ ಒಂದು ಮಿಂಚಿನಂತೆ) ಅಂತ ಹೇಳಿ ಮುಂದುವರಿಸುವವರಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಸಹಾಯಕರು ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಅವರ ಗಮನವನ್ನು ಬೇರೆ ಕಾರ್ಯದತ್ತ ಸೆಳೆದ ಪರಿಣಾಮ ಸಂಭಾಷಣೆ ತುಂಡಾಯಿತು. ಆದರೂ ಇದೇನೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂದೇಶವಲ್ಲ. ಈ ಸಂದೇಶದ ಅಂತರಾಳಕ್ಕಿಳಿದು ಕೆದಕಿ ನೋಡಿದರೆ ಮಾನವಜನ್ಮವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾಗುವ ಸತ್ಯ ನಮ್ಮದಾಗುತ್ತದೆ.

ಶರೀರ ಎನ್ನುವ ಈ ಹಣತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಎನ್ನುವ ಎಣ್ಣೆ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯಾರು ತಾನೇ ಕಂಡಿದ್ದಾರೆ! ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಉಸಿರು ಮತ್ತೆ ಒಳಸೇರದಿದ್ದರೆ "ಹೇಣ" ಎಂದು ನಾಮ ಕರಣ ಮಾಡಿ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಉಸಿರು ಉಸಿರಿನ ನಡುವಣ ಜೀವನ ನಮ್ಮದು. ಬದುಕಿನ ಈ ನಗ್ನ ಸತ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ದೇಹಾತ್ಮಬುದ್ಧಿ ಇದಕ್ಕೆ ಹೇತುವಾಗಿದೆ. ಮೋಡ ಕವಿದ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಪ್ರಖರವಾಗಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಕಪ್ಪಾಗಿ ಹೋಗುವ ಕೋಲ್ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಈ ಜೀವನ ಕ್ಷಣಭಂಗುರ.

ಮರಣವನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ಬಂದಿರುವ,

ಯಾವುದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗುವ ಈ ಶರೀರದ ನೆರವಿನಿಂದಲೇ ಅಮೃತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಪ್ರಮಾಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಘೋಷಿಸುತ್ತಿವೆ. ಕ್ಷೀಣಿಸಿ ನಶಿಸಿ ಹೋಗುವ ಸಾಧನದಿಂದ ಅಮರತ್ವ ಸಾಧ್ಯ. ಇದೊಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವೆಂದರೂ ಸರಿಯೇ.

ಶಂಕರ ಭಗವತ್ಪಾದರು ಮಾನವಜನ್ಮದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತಾರೆ : ಜಂತೂನಾಂ ನರಜನ್ಮ ದುರ್ಲಭಮ್ ಅಂದರೆ ಮಾನವಜನ್ಮ ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಲಭಿಸಿರುವುದಲ್ಲ ಎಂದಾಯ್ತು. ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಶ್ರುತಪಡಿಸಿರುವ ಮೇರೆಗೆ ಅನೇಕ ಇತರ ಯೋನಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಳೆದು ಕಷ್ಟಕೋಟಲೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ನಂತರವೇ ನರಜನ್ಮ. ತನ್ನ ನಿಜಸ್ವರೂಪ ತಿಳಿದು ಸ್ವಸ್ಥಾನವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನತ್ತ ಪ್ರಸ್ಥಾನಮಾಡಲೆಂದೇ ಈ ಮಾನವಶರೀರದ ಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಋಷಿಮುನಿಗಳು.

ತ್ರಿಗುಣಗಳ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು, ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಓಲೈಸುತ್ತ ಆಂತರ್ಯದ ಆತ್ಮತತ್ವಕ್ಕೆ ಮಿಮುಖವಾಗಿ ಪಶುಸದೃಶ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತ ಎಸಗುವ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆಯೂ ಮಾನವ ಜನ್ಮವೇ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂಬ ಭರವಸೆ ನಮಗೆಲ್ಲೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮನಗಂಡ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನಿಗಳು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, "ಏಳಿ, ಎದ್ದೇಳಿ, ನೀವು ಪಂಚಭೂತಾತ್ಮಕವಾದ ಶರೀರಗಳಲ್ಲ. ಆತ್ಮದ ಕಿಡಿಗಳು. ಈಗ ಇದೀಗಲೇ ಮುಕ್ತಿ ಮಾತೆಯ ಮಡಿಲ ಸೇರಲು ಆತುರದ ಗಟ್ಟಿ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ"

ಎಂದು. ಗುವ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆಯೂ ಮಾನವ ಜನ್ಮವೇ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂಬ ಭರವಸೆ ನಮಗೆಲ್ಲೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮನಗಂಡ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನಿಗಳು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, "ಏಳಿ, ಎದ್ದೇಳಿ, ನೀವು ಪಂಚಭೂತಾತ್ಮಕವಾದ ಶರೀರಗಳಲ್ಲ. ಆತ್ಮದ ಕಿಡಿಗಳು. ಈಗ ಇದೀಗಲೇ ಮುಕ್ತಿ ಮಾತೆಯ ಮಡಿಲ ಸೇರಲು ಆತುರದ ಗಟ್ಟಿ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ"

"ಗಾಳಿ ಬಂದಾಗ ತೂರಿಕೋ" ಎನ್ನುವ ಗಾದೆಯ ಮಾತೊಂದುಂಟು. ಗಾಳಿ ಬೀಸುವಾಗ ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆದರೆ ಹಸನಾದ ಧಾನ್ಯ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಮನೆ ಸೇರಿತು? ಅಂತೆಯೇ ದೊರೆತಿರುವ ಈ ಶರೀರದ ನೆರವಿನಿಂದ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಆತ್ಮಾನಂದವನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮದು ಅವಿವೇಕದ ಪರಮಾ ವಧಿಯೇ ಆದೀತು. ದುಃಖಾಲಯಮ್ ಅಶಾಶ್ವತಮ್ ಎಂದು ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಕರೆಯುವ ಈ ಶರೀರ ಬಿದ್ದುಹೋಗುವ ಮೊದಲೇ ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುವಂತೆ ಭಗವತ್ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವೇ ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಪರಮ ಗುರಿ. ಈ

ನಾವು ದೀಪವಿದ್ದಂತೆ, ನಾವು ಉರಿಯುವುದನ್ನೇ ಜೀವನವೆಂದು ಕರೆಯುವುದು.
—ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ

ಶರತ್ಕಾಲದ ಮೇಘದಂತೆಯೂ ಎಣ್ಣೆ ತೀರಿದ ದೀಪದಂತೆಯೂ ನೀರಮೇಲಿನ ಅಲೆಯಂತೆಯೂ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಕ್ಷಣಿಕ. —ಶ್ರೀರಾಮ

ಗುರಿಯ ಸಾಧನೆಗೆ ಹಲವಾರು ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಕಂಡ ಮಹಾತ್ಮರು. ಭಗವತ್ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದಿರುವ ನಾಲ್ಕು ಯೋಗಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದರ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಲಿ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಸಮನಿಸುವಂತಹುದಲ್ಲ ಎಂದು ಪರಿತಪಿಸುವವರಿಗೆ, ಸದಾ ಸತ್ಸಂಗದಲ್ಲಿದ್ದರಿಂದ, ಅದೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತ ಸ್ಥಿತಿಗೊಯ್ಯುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಸಾಂತ್ವನ ನೀಡುತ್ತಾರೆ ಶಂಕರ ಭಗವತ್ಪಾದರು. ಇದು ಮಾತ್ರ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವೆ ಎಂದು ಗೊಣಗಾಡುವವರಿಗೆ, ನಾವೆಲ್ಲ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಶ್ರೀಮಾತೆ ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಜಗನ್ಮಾತೆ ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಸರಳವಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಮಾರ್ಗ ತೋರಿದ್ದಾರೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಗಾಗದೆ ತಲ್ಲಣಿಸಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಕೋರಿದ ಭಕ್ತರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಅವರು ನೀಡಿದ ಉತ್ತರ ನಮಗೆ ಆಶಾದಾಯಕ : “ಭಗವನ್ನಾಮವನ್ನು ದಿನಕ್ಕೆ ಹದಿನೈದರಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಸಲ ಜಪಿಸಲಿ. ಅದರಿಂದ ಫಲ ಸಿಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆಮೇಲೆ ಮಾತಾಡಲಿ.” ಎಂತಹ ಅದ್ಭುತ ಆಶ್ವಾಸ! ಇದನ್ನು ಮಾಡಲು ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗದು ಎನ್ನುವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಸಾಧನೆಗೆ ಭಗವತ್ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಹಂಬಲಿಕೆ ಹಾಗೂ ದೃಢ ಮನಸ್ಸು ಸಾಕು. ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ, ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳದ ಕಟ್ಟುಪಾಡುಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ವಿಧಿಸಿವೆ. ಆದರೆ ಭಗವನ್ನಾಮ ಜಪಿಸಲು ಯಾವ ನಿಬಂಧನೆಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ, ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ಸ್ಮರಣೆಯಿಂದ ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಆಶ್ವಾಸವೇ ಇದೆಯಾದರೂ, ಇದು ಸಿದ್ಧಿಸಲು ಜೀವಿತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಸಿರು ಉಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿರಬೇಕಾದುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿ ಅಚಲ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಾಮಜಪ ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ಅದು ಸಿದ್ಧಿಸಿತು. ಮನದ ಚಂಚಲತೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲು ಕಾಮನೆಗಳ ಕಾಟದಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು

ವಿಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಬೇಕೆನ್ನುತ್ತದೆ ಕರೋಪನಿಷತ್ತಿನ ಈ ಶ್ಲೋಕ:

ಯದಾ ಸರ್ವೇ ಪ್ರಮುಚ್ಯಂತೇ ಕಾಮಾ ಯೇಽಸ್ಯ ಹೃದಿಶ್ರಿತಾಃ |
ಅಥ ಮರ್ತ್ಯೋಽಮೃತೋ ಭವತ್ಯತ್ರ ಬ್ರಹ್ಮ ಸಮಶ್ರುತೇ ||

“ಮನುಷ್ಯನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಮಗಳೆಲ್ಲ ಯಾವಾಗ ನಾಶವಾಗುವವೋ ಆಗ ಮರ್ತ್ಯನು ಅಮೃತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿರುವೆಡೆಯಲ್ಲೇ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ, ಅಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ.”

ಜೀವನ ಕ್ಷಣಿಕ ನಿಜ. ಆದರೆ ಈ ಕ್ಷಣಿಕತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಿರುತ್ಸಾಹಿಗಳನ್ನಾಗಿಸಬಾರದು. ಅದರ ಬದಲು ಇನ್ನೂ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಆನಂದದಿಂದ ಬಾಳುವಂತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವನ್ನೂ ನಾವು ವ್ಯರ್ಥಗೊಳಿಸದೆ ಜೀವನದ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು. ಇದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ನಾವು ಬಾಳಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಜೀವನ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿರುವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವರ. ಇಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನಾವು ಬದುಕಿರಬೇಕಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ! ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಣಿಕ, ಜೀವನವೂ ಕ್ಷಣಿಕ. ಆದರೆ ಉನ್ನತ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮಾತ್ರ ಶಾಶ್ವತ. ಈ ಜೀವನ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯುವಂತಾಗುವುದು ಈ ಶಾಶ್ವತ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಪ್ರಭೆಯಿಂದ. ಆಗ ಅದು ಮರೆಯಾದರೂ ಮರೆಯದಂತಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮರೆಯಾದರೂ ಇತರರು ಮರೆಯಲಾಗದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಲು ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಈ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ: “ಒಂದು ಆದರ್ಶಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಳಿ. ಉಳಿದಾವುದಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡಬೇಡಿ. ಯಾವಾಗಲೂ ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುವ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಉಪಯೋಗಿಸೋಣ. ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಾವು ಹಂಬಲಿಸಿದರೆ ನಾವು ಹೋರಾಡಬೇಕು. ಹೋರಾಟದಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ವಿಕಾಸವಾಗುವುದು. ನಾವು ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ನೀತಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಬಹುದು.”

ಜೀವನ ನಾಟಕ

ಜೀವನ ಮರಣಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ಸತ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು. ಎರಡನ್ನೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ನಾವು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಎರಡನ್ನೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಚ್ಚುಕೊಳ್ಳುವಂತಿರಬೇಕು.

ಒಬ್ಬ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತೋಷದಿಂದಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಇಡೀ ಜೀವನ ಆನಂದದಿಂದ ಕಳೆದ. ಅವನಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯಿತು, ಈಗ ಮುದಿ ವಯಸ್ಸು. ಅನೇಕ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಅವನು ಒಳಗಾದ. ಆದರೂ ಆನಂದ ಅವನಿಂದ ದೂರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವನು ಮರಣಶಯ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ವೈದ್ಯರು ಅವನಿಗೆ ಸಾವು ನಿಶ್ಚಿತವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದರು. ಅವನ ಸುತ್ತ ಸ್ನೇಹಿತರು ಸಂಬಂಧಿಕರು ಎಲ್ಲ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಇನ್ನೇನು ಸಾಯುವುದರಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿ ಹೇಳಿದ: “ನೋಡಿ, ಇದು ನನ್ನ ಜೀವನ ನಾಟಕದ ಕೊನೆಯ ದೃಶ್ಯ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಆನಂದದಿಂದ ಕೈ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಬೇಕು. ಆದರೆ “once more”(ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿ) ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಡಿ.”

